

IVANA PEROUTKOVÁ

Ztracený ŠÍP

Ilustrovala
BARBORA KYŠKOVÁ

albatros

Ztracený šíp

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková

Ztracený šíp – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

IVANA PEROUTKOVÁ

Ztracený
ŠÍP

IVANA PEROUTKOVÁ

Ztracený
ŠÍP

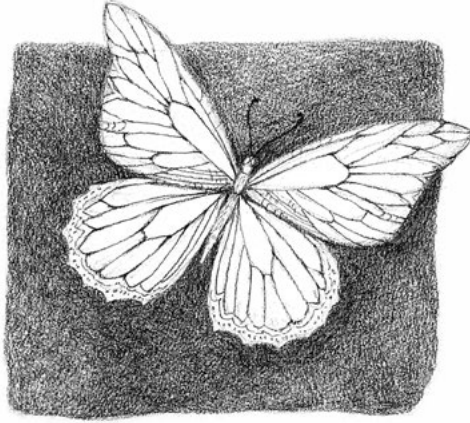
Ilustrovala
BARBORA KYŠKOVÁ

ALBATROS

OBSAH

V pradávnm pradvnu	7
Na pevnosti za městem	12
Cesta za šípem	20
Čtyři jezdcí	27
Popelavý sníh, černá slípka, další vzácné nálezy a malý Édar	31
Nejdůležitější věci života	36
Pohřbívání mrtvých	42
Šťastné dny a konečné rozhodnutí	44
Setkání s Nadarem	49
První rozhovor s Ochráncem	55
Rozloučení s Violkou a Lízou a první malá léčka	61
Tajná skrýš a vymyšlený pes	66
Jednooká Fejona	71
S Nadarem u řeky	75
Druhý rozhovor s Ochráncem	77
Souboj s Nadarem	81
Třetí rozhovor s Ochráncem	86
První oběť	90
Sblížení, smích a nakonec slzy	95
Odhodlání	99
Co se stalo v nočním lese	105
Já, Mana – nová ochránkyně	112
Bílý motýl	116

V PRADÁVNÉM PRADÁVNU

Nad lesem se rozpouští mlha. Převaluje se jako velké líné zvíře. Ohromný beztvary tvor roztahuje tlapy a oči se mu bíle zalesknou. Pomyslím si: Není to jeho duch? Není to přece jenom jeho duch, který tu pláče, když se vytrácí a mizí do zapomnění? Ale ne. To je sníh! Sníh se třpytí na vrcholcích stromů. Až mě z toho třpytu zabolí oči a musím je zavřít. Zvláštní, že tady uprostřed léta, když je horko a pálí slunce, zničehonic nasněží. A vtom mě napadne – tam v létě nikdy nesněžilo.

Tam, kdysi, v pradávnu.

Tam, kde jsem v zimě vyrazila pro ten šíp.

Tam, kde jsem se brodila sněhem v mrazu a vánici.

Tak hrozně hloupá.

Jak jsem mohla být tak neuvěřitelně hloupá?

Jak jsem mohla věřit, že když ten ztracený šíp najdu, všechno zachráním, všechno se změní a on...

Jak se vlastně jmenoval?

Já se jmenovala Jana.

V tom pradávně.

„Jano, zajdi pro chleba a kup máslo a polohrubou mouku. Ale polohrubou! Ne hladkou.“

„Je to takovej rozdíl?“

„Je to rozdíl.“

„A v čem je rozdíl?“

„Neptej se tak hloupě. Hladká je prostě hladká a polohrubá je polohrubá.“

„Ale mně polohrubá připadá taky hladká.“

„Prosím tě, nediskutuj, a jdi, nebo ti zavřou.“

Najednou ji slyším docela jasně. Zní mi v hlavě, jako by její miniaturní postavička stála uprostřed mého mozku. A když ji tam vypátrám, vidím, že má na vlasech nový melír. No vždyť, vzpomenu si, jednou za půl roku chodila ke kadeřnici a pak ty bílé proužky zkoumala v zrcadle. Pokaždé nespokojená. Bylo jich málo, nebo moc. Frflala. O melíru by diskutovala. Ovšem o mouce ne. A přitom je mouka tisíckrát důležitější. To jsem věděla už tenkrát, ačkoliv rozdíl mezi hladkou a polohrubou mě zas nějak šíleně nezajímal. Zkrátka jsem se jenom zeptala.

Ale ona, ta žena s melírem, která byla moje máma, stroze odsekla, ať nediskutuju. A ten muž, který seděl na pohovce v obývacím pokoji a sledoval televizi, svorně přihodil: „Nemel, a upaluj!“

Ten obtloustlý muž byl můj táta.

Zvláštní, že jsem měla v pradávně rodiče. A ještě zvláštnější, že jsem je musela poslouchat.

Jenže všechno, co se z pradávně vynořuje, se jeví čím dál divnější.

Třeba televize. Barevná obrazovka přibitá ke zdi a dvě hlavy na pohovce přibité na dálku tří metrů k té obrazovce. Tohle je přece dokonalá magie. Nebo snad ne? Vždyť oni ani neucítili čoud od sporáku, kde se jednou připalovaly brambory. I já nad komiksem jsem ho ucítila dřív než oni!

Komiks.

I tohle slovo mi zní už divně, přestože jsem komiks milovala. Ty malé obrázky v okýnkách a slova orámovaná bublinou. Zbožňovala jsem slovo Bang! Křach a Uááá taky, ale nejskvělejší bylo Bang! Někdy dvakrát za sebou. Bang, bang! A Maya, moje oblíbená prostovlasá pohanská hrdinka s neuvěřitelně vosím pasem, už letí plavným skokem nad hlubokou bezednou propastí. Všechny šípy ji jako zázrakem minou. I všechny kulky ji minou. Bang, bang!

A já byla tak napnutá. Jenže jsem musela honem zajít pro chleba a máslo a polohrubou mouku.

Pokud se nemýlím, říkalo se tomu výtah. Malá zatuchlá kabinka, v které jsem sjela dolů. Jakmile zastavila, neviditelný ženský hlas oznámil přízemí a dveře se automaticky rozvěřely.

Jestli se opět nepletu, tomuhle se říkalo paradox. Protismysl. Něco jako časová smyčka, že kdysi

v pradávnm pradávn věci fungovaly automaticky, zatímco teď, v mém skutečném pradávnu, by se takového výtahu každý zděsil.

Končil říjen. Na předzahrádkách před panelákem ještě tu a tam kvetla nějaká kytka. Myslím, že se jim říkalo chryzantémy. Střapaté narezavělé květinčky. Kvetly v trsech. O Dušičkách se různě barevné chryzantémy nosily na hřbitovy a na hřbitovech stály kříže. Pradávné pradávno žilo v automatizmu a pozůstatcích křesťanství.

A v blahobytu.

Vzpomenu si, jak se v regálech vyrovnaně blýskalo asi deset druhů másel. Vybrala jsem jako pokaždé to nejlevnější, šišku chleba značky Šumava a polohrubou mouku napěchovanou v papírovém sáčku. Nákup jsem ukládala do vozíku. Vozík jsem přivezla k pokladně. Potraviny jsem vyndala na černý gumový pás, který popojel ke kase. Pokladní přiložila něco, co se podobalo fénu, k čarovému kódu na sáčku a čekala, dokud to červeně neblíkne. A když jsem s nákupem vyšla ven, potkala jsem ho.

Ho!

Protože to byl On!

Zvláštní, že i teď, sotva si ho připomenu, slyším, jak mi tluč srdce. Buch, buch, buší moje srdce a já se sladce usmívám. Ani mi nevadí, že jsem byla tak neuvěřitelně hloupá. Akorát nechápu, že si nemůžu vzpomenout na jméno. Jak to, že jsem zapomněla jeho jméno...?

Bang, bang!

Potřebuju vědět to jméno! Až si vzpomenu, vyletí mi z pusy jako motýl. Krásný bílý motýl, který poletí tam nahoru k bíle zasněženým stromům. Ale já ho ohlídám. Pošlu mu do křídel teplý dech, aby nezmrzl, než sníh roztaje.

Pozdravil mě: „Ahoj, Jano!“

A já: „Ahoj.“

Proto si na jeho jméno nemůžu vzpomenout. Protože jsem pokaždé utrousila jenom ahoj. Nikdy jsem to jméno nevyslovi-la nahlas. Ani v duchu ne. Sama pro sebe jsem mu říkala milá-ček. Můj miláček. Ale jemu nic než ahoj, na půl pusy, a rychle pryč, hlavně aby si nevšiml, jak jsem celá rozklepaná.

Zavolal za mnou: „Kam běžíš?“

A já: „Musím domů s nákupem.“

A on: „Jdeš na pevnost?“

A já co nejvíc lhostejně: „Ještě nevím, asi jo.“

A on: „Tak zítra na pevnosti!“

A já už ani slovo, naopak, přidávám do kroku, jako by mi v tašce roztávala zmrzlina. Možná si taky myslí, že domů letím se zmrzlinou, ale kdyby mě teď viděl zepředu! Kdyby mě viděl, pochopil by, že jsem do něj blázen? Anebo by si myslel, že jsem blázen?

Tak zítra na pevnosti!

Jako by mě zval na rande.

Jenže zítra na pevnosti už bude všechno jinak. Totiž – jako obvykle. Ostatní holky mu budou nadbíhat, všechny se budou uculovat a nakrucovat, takže na mě úplně zapomene.

Nebyla jsem žádná Maya, moje oblíbená komiksová hrdin-ka s neuvěřitelně vosím pasem, která dokázala, co si umanula.

Byla jsem Jana.

Jana s vlasy obarvenými načerno a jedním piercingem na vnějším konci pravého obočí.

Jana, která v noci usínala v panelákovém pokojíčku.

Jana, která byla šťastná, že ho zítra na pevnosti aspoň uvidí.

NA PEVNOSTI ZA MĚSTEM

Říkám pradávne pradávno, a přece od toho podzimu neuběhl ani rok. Jenže, jak si znovu opakuju, já byla Jana a žila jsem tam, v tom světě tlačítek, kódů a pozůstatcích křesťanství. I my doma měli křížek, památku po prababičce, dřevěný kříž se sochou pověšeného Krista. Otloukla se mu noha, a tak jsem věděla, že je ze sádry. Visel v chodbě proti vchodovým dveřím. Nemělo to žádný význam, jako že by někdo vešel a měl se hned pokřížovat. Moji rodiče prostě nevěděli, kam ho pověsit.

I na tohle si zrovna vzpomínám, jak s tím křížem táta chodil po bytě a máma snaživě za ním.

Řekla jsem: „Klidně ho pověste ke mně do pokoje.“

„Ale prosím tě, co by dělal u tebe v pokoji.“

Řekla jsem: „Prostě by tam visel. Stejně už visí.“

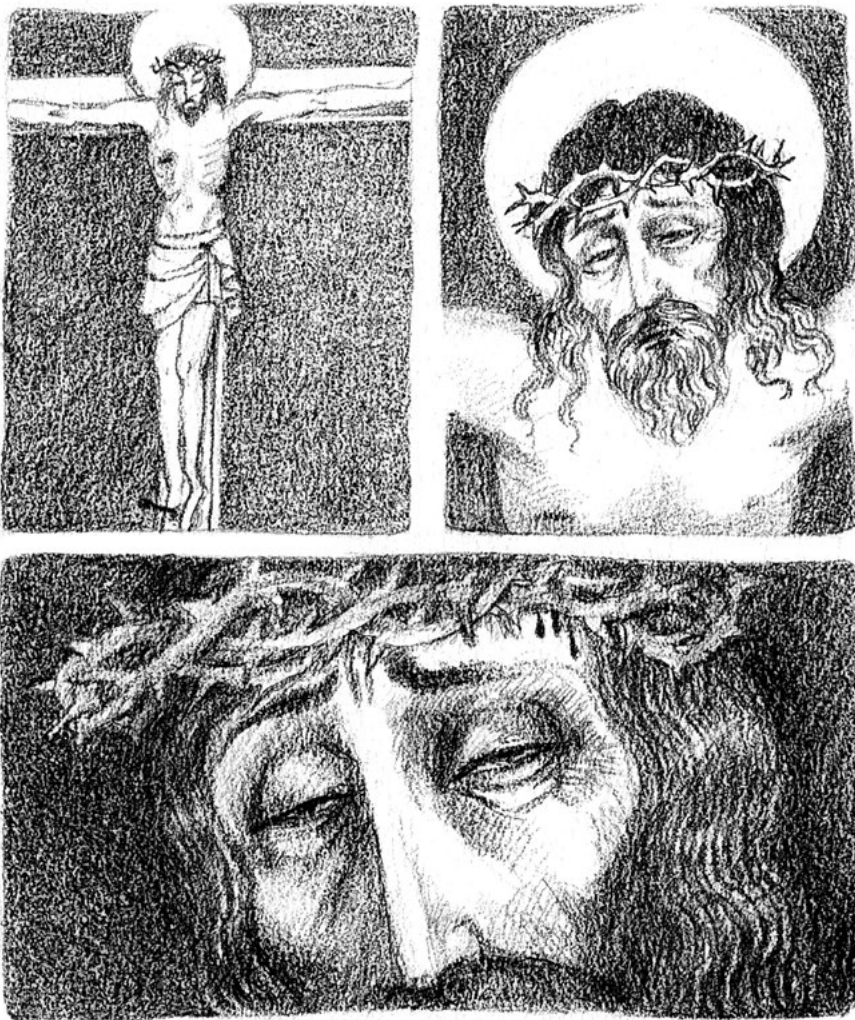
„Nebud' cynická!“ okřikla mě máma.

„Ale mně by se líbilo, kdyby u mě visel,“ namítla jsem. „A nemůžu za to, že visí. Já ho nepověsila.“

„Proboha, už zmlkni,“ zaúpěl nervózně táta.

Jenže já je vážně nechtěla schválně popouzet. Někdy jo, to

je pravda. Ale zrovna s tím křížem jsem to myslela upřímně. Dokonce mě napadlo, že bych s ním mohla v noci rozmlouvat. Jako s kamarádem. Teda popravdě, napadlo mě, že bych ty tři hřebíky vypáčila kleštěmi a položila ho vedle sebe na polštář. Jemu by se ulevilo, pohověl by si, a já bych mu vyprávěla o miláčkovi. Vyprávěla bych mu, že on je o dva roky starší než já, že už je v devítce, a já teprve v sedmičce. Že jsem proti němu

taková malá holka. Ani výjimečně hezká, ani ošklivá. Malá holka, která chce aspoň vypadat zajímavě. A že mám pocit, že ho opravdu – opravdu! – zajímám. Slovo opravdu se mi opravdu hodně nelíbí, jenže teď nevím lepší a nechci se zdržovat hledáním lepšího. Chci říct, že bych Kristovi ležícímu vedle mě na polštáři svěřila, čeho se bojím. Že bych našla slova pro ten strach. Že on, Kristus, by určitě pochopil, proč vždycky něco utrousím, odseknu, ucedím a mizím pryč. Proč chci radši zůstat zajímavá a nedostupná, než abych se zastavila a... a...

Fiasko.

To vlastně říkal můj obtloustlý táta, tohle slovo fiasko. Nezdar. Naprostý neúspěch. Já říkám zhroucení. Konec. Finito. Prázdnost. Nic. A o kom bych potom Kristovi vyprávěla? O sobě? Jak jsem nešťastná?

Ne, ne, to Kristovi radši budu vyprávět, přestože visí proti dveřím, že miláčka zítra na pevnosti aspoň zahlídnu.

Všichni jsme říkali pevnost, a přitom to byla zřícenina. Kamenná ruina kousek za naším městem. Na konci října se v téhle zchátralé pevnosti, obklopené hlubokou roklí a lesy, konal slavnostní školní den. Kdo nechtěl, přijít nemusel. Většina ale dorazila. I když se každoroční atrakce pravidelně opakovaly, vždycky se přihodilo něco navíc. Kvůli tomu navíc jsme se těšili.

A hlavně – věděla jsem, že tam bude.

Vybavuju si spolužačky z pradávná. Zrzavá Markéta, která se pořád hihňala a všechno jí přišlo směšný. Blondatá Erika, koketní a sebevědomá. Věčně zadumaná Kristýna. Vysoká Lucka, zapálená do atletiky. Kamarádká, ale trochu hloupá Michala. Neměla jsem ve třídě opravdu – ach, zase to slovo – ale já jsem vážně neměla ve třídě opravdovou kamarádku.

Ale na pevnosti mi to bylo jedno. Na pevnosti jsem se klidně tvářila, že mě všechno strašně baví a zajímá.

Jenže zrovna ten den zábava vážla. Nejdřív tříminutová

projížďka na dvou starých herkách – opisovaly kolečko jako z posledních sil, až se člověk cítil provinile, že jim sedí na hřbetě. Pak jsme s holkama napůl vyslechly a napůl protrpěly dvě staré trubadúrské písňe v podání tříčlenného komorního souboru s příčnou flétnou, tamburínou a zpěvačkou v kostýmu dvorní dámy.

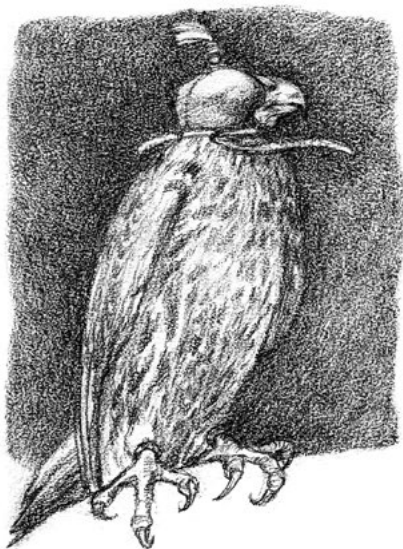
Pamatuju si, jak ve vlnkách pěla: „Krásná-á dívka věne-ec pletla, háze-ela ho do vo-ody...“

A my z těch vlnek už zívaly.

Potom jsme sledovaly šerm, ale i ten nás brzy nudil.

„Holky, dneska tu fakt není žádná zábava,“ povzdechla si Markéta.

„Jé, ale tamhle předváděj dravce!“ vykřikla Míša, a tak jsme přešly k cvičiteli sokola.

Nevím, jak popsat pohled na dravého ptáka s koženou čepičkou na hlavě. Pocit z toho pohledu. Vždycky mě napadne, že se ten pták zrovna chystá spát, že ta čepička je jako jeho pyžamo, jako si dřív brali lidi čepce do postele. Ale než se do ní dravec dostane, musí si to ještě odpracovat. Musí si to zasloužit. Lítat sem a tam, sežrat kus syrového masa, a teprve potom má od všech konečně klid a pokoj. A já ho lituju. Jako kdyby

mu ta čepička zatemnila mozek a s mozkiem i jeho svobodu. Je mi ho líto, a mám nutkání mu tu čepičku servat a zašeptat: „Leť! Dělej! Leť!“

Sokol letěl, ovšem poslušně se vracel na koženou rukavici a zobákem hltavě uklovoval syrový krvavý žvanec.

„Fuj, já se na to nemůžu dívat,“ otočila se Kristýna.

„Jenže jinak by ho nevytvořil,“ řekla důležitě Erika.

„A my tu necivěly,“ řekla jsem já a věděla jsem, že Erika má pravdu a moje představy s čepičkou a postelí jsou pitomost.

A stejně mi ta čepička vadila. Najednou mě štválo všechno. Celá akce slavnostního školního dne. I to moje doufání, že ho tady budu někde zpovzdálí tajně pozorovat. A co z toho? Nejsem snad i já jako ten chudák pták se zatemněným mozkiem? Jen si tak na dálku očima klovnu a před spaním se z toho pohledu budu živit, abych přežila do dalšího dne.

Zamířila jsem k rozpadlým hradbám. Lesy kolem v slunci zářily. Zlatá střídala ohnivě červenou. Pekelnou. Nahlédla jsem dolů do hluboké rokle. Kdybych teď skočila, bylo by po všem. A co...? Máma by si kupovala polohrubou mouku sama.

Byla jsem bezohledná? Nebo teda cynická, jak mě občas máma okřikla?

Ale ne, já ho přece chtěla strašně vidět.

Objevily jsme ho u lukostřelby. Stál rozkročmo, s napnutou tětívou a šípem namířeným na bílý terč. Okolo dav fanynek. Jako by si jejich obdiv vychutnával a schválně ho prodlužoval. Ne, ještě ne. Povolil tětivu a sklonil šíp k zemi.

Vsadila bych se, že všechny ty holky muselo napadnout, že na světě existuje jeden zázračný šíp. Šíp lásky. A každá si přála, aby ten Amorův šíp proklál jeho srdce jedině kvůli ní.

„Bože, ten se předvádí,“ zakroutila hlavou Erika.

Ale já jenom pokrčila rameny, protože speciálně na Eriku jsem si dávala pozor.

A znovu na terč.

A zase ty moje představy – jaká by to byla smrt, zemřít probodnutá v jeho náruči.

Jenže on nebyl dobrý střelec. Mířil špatně. Vystřelený šíp minul horní okraj terče, přesvištěl hradbu a letěl dál a dál, dokud se nesnesl a někde v rokli nezmizel.

V tu ránu se obdivovatelky nakupily podél kamenné zidky.

Vysunovaly hlavičky a dychtivě pátraly po rokli.
Zasmál se: „Tak co, holky, která z vás najde?“
„Co za to?“ zeptala se vyzývavě Erika, přesně jak jsem tu-
šila.
„Neboj, odměna bude sladká.“
„Hodně sladká?“

Ona s ním doopravdy flirtovala! A on? On se tomu vůbec nebránil.

Proč to tak bolelo? Vždyť jsem přece věděla, jak si medí. Jak si rád pinká sladká slovíčka, ty slovní hříčky a výzvy, co by kdyby.

Vytratila jsem se. Bloumala jsem po pevnosti, zraněná a bolavá, jako by mně ten ztracený šíp propíchl střed srdce. Zpozvdálí zněly milostné trubadúrské písně a já se zastavila u osamělého stromu. Na spodní větvi se pohupovalo pár posledních žlutých listů. Jeden jsem utrhla, točila si stonek v prstech, prohlížela si rub a líc, krásný podzimní líc, který by ale bez obyčejnějšího rubu nebyl. To mě napadlo právě ve chvíli, kdy se proti mně objevil.

On mě musel vyhledat...?!

„Jsem mizernej lučištník,“ řekl.

Zato donchuán skvělejš, pomyslela jsem si.

Ale nepomohlo mi to. Naopak. Znělo to tak pěkně, vtipně a upřímně, jak řekl: Jsem mizernej lučištník.

„Neláká tě to?“ zeptal se.

„Co?“

„Podívat se spolu do rokle.“

„A co tam?“

„Třeba najdeme ten šíp.“

„Nevím, proč mám hledat tvůj šíp,“ zavrtěla jsem hlavou.

Ale srdce mi bušilo a moje ruka plácala do kůry kmene. Z nervozity, ale i proto, aby moje bušení neslyšel.

„Nemusíme hledat šíp,“ řekl.

A to už jsem měla pocit, že se zalknu, nebo omdlím.

Já vůbec nevěděla, co říct.

A kdo mě zachránil?

Erika.

Koketka Erika neotálela, hned k nám přihopsala a jakoby vesele zašvitořila: „Copak si tady špitáte?“